

KOB

Библиотека КОВ

Уредник
ПЕТРУ КРДУ

Тања Крагујевић

ПЛАВИ СНЕГ

БРШАЦ
2008.

МЕТАЛ И ЗВЕЗДА

Изнад прегорелог слова
светлеће рекламе
неко је сву ноћ палио
палидрвце за палидрвцем.

Све док није била
потрошена
цела кутија видљивог.

И јасни у срцу посташе
метал и звезда.
Одлука
коју ћу донети сутра.

Одложено је још негде
у меком
гудало сунчевог
инструмента.

И прозиран
на границама
Ортов облак.

Грађа за комете.
Цитати ледене пене.

Четири строфе
собе за плакање.

Откључавам им
трезоре рима
мојих богова.

У лептировим
алејама. Спремна.
Да огрејем их
дисањем.

КРИСТАЛ

У очај мале воде
длана ока душе
проламају се удаси
и реченице
које нисам знала
украсити оштрицама.

Прозиран као есенција.
И капљица тихо
дизајнираних таласа.
Мој је идиом.

Ситним птичјим
криком запоседа
очи песме. Тражи
храну и лекове.

И да са пропусницом
очевица извештавам.
Са лица места.
На промајном
дијалекту.

На кратком одмору
у кући замагљених
прозора. Где спава.
Још увек ни на једном
језику. Топал.
Незаведен кристал.

СТАНОДАВЦИ

Кад ожеднели анђео
зазвони на вратима
ни листак у души
да му отвори.

Име тврдо
на месинганој плочици.
Само је име.
Улица посечених
јасена
само је улица.

Споразумна
смрт љубави.
Партнерство.
У локалима
за изнајмљивање.

Из којих сваког часа
неко још топле
износи ствари
под избледелом
гаранцијом.

Неко занемело
спушта слушалицу.
Неко предозираност
гласа убризгава
у музику.

Неко у цвећари плаче.

Дани су ломљиви.
Отворених понуда.
Крупним словима
оглашени.

Станодавци.

СТАКЛЕНА ТРАВА

Спазих црвендаћа
у стакленој трави.

Скупићу његове
слогове помислих.
У стаклено звоно.
У кошуљу песме.

Требаће бистре
штипаљчице
разореном зраку.

Јер кранови стижу
без најаве. Рано.
Обијају врата
танком леду.

Износе корење.
Песак и камен.
Преокрећу речи.

И оне остају наге.
Без везног штива.
Отворених уста.

Док расту
насип и малтер.
Темељ и кућа.

За стотину
година самоће.

ПОСТЕЉА

Можда би се могла
једном сасвим излишном
учинити настава
измишљеног радовања.

Све те кутијице
са бојама неба.
Ендорфин у капима.
Дигиталне сузе.
Инстант-успећа.

Бивати би се могло
и у пејзажима дисања.
Сасвим спонтано.

Као кад кажеш
добар дан ветру.

И као лист отпочинеш.
У клизним климама.

На простој постељи.
Без обећања.

КРОАСАН

Дотакнеш ли ми
прамен иза уха
једна сасвим приватна
радио станица
почиње да емитује
музику.

Тикер. На свака
два-три минута
јавља ми
колико наде је
у свим тим зеленим
вршним и падајућим
пирамидама
мегахерца.

Колико лишћа
под стопалима.

Твој говор обојен.
Фуга у сликама.
Свилен компас.
Опроштених

наших путовања.
Од никуд. Ка никад.

И сателит један
тек измишљен
у шушњу два неба
бубица у прелету
кроз претанке линије
лебдења извештава
колико је неискрченог
шумског времена
пред нама.

Док на столу
без ичег
дан је млад.

Преполовљени
кроасан.

СЕЗОНА ГОДИШЊИХ ОДМОРА

Ни овога лета нећемо
никуда. Наш омиљени
хотел на дуже време
закупили су монсуни.

А овде се власник пансиона
одлучио за плантажу гљива.

Овде су *тигрови* дигли у ваздух
пругу. Светећи се *пантерима*
који су им спалили села.

Овде вулкан даноноћно
губи главу. Овде глечери
силазе на тропску плажу.

Док је читаво становништво
ове овде регије талац
непознатог отмичара.

А на овом сасвим свежем
сателитском снимку
двоје излетника напустило је

летилицу. Због шетње
у отвореном космосу.

Погледај. Универзум има
боју сумрака у нашем крају.
У часу кад жене-девојчице
скидају рубље са конопца
пред кишу. И у наручју уносе
младенца. Пале мала светла.
Разапињу мрежу за уљеза.

Тада кварт напуштају бацачи
ножева. Залутали возачи
ферарија. Превозници ватре.

Можеш зачути изненадну
тишину. Као ретку птицу.

И све што бисмо могли
рећи једно другом
наликује влатима брижљиво
утканих путовања
која у нама започињу.

Ове ноћи.
Освежене у термосу.

Због које ће неко
на својој траси светлосне
године прострти столњак
и изнети свеће и воће.

Угледавши и нас
на неком видео снимку
како осматрамо
звездану празнину.
Под разапетим шатором
годишњих одмора.

Можда ћемо
у том часу изгледати
као одрживо решење.
Гладно премошћења.
Тренутак транзиције
у чистом и великом
астрономском времену.

Амолит на сутрашњем
длану тајанства.

За сада још увек тек
унутарњим светлостима
навејано небо.

ПЕНТАГРАМ

Јабланови пред кућом
надрасли су већ наш дом.
Као што обично и чине деца
надмашујући родитеље.

Како онда да зажалим
што сам заточена.
У врелом лифту дана
где сервисери ми дотурају
рани еспресо и новине.

Када ево та стабла
завршавају прве семестре
обуке у планетаријуму.

Одлично владају
акцентима дубина.
Присно се опходе
према другима.
Шеретски растерују
врапце. Сенкама шарају
столњак на балкону.
И све што имају у лисним

новчаницама радо деле
са браћом у атријуму.

Поседују изразиту
уметничку црту. Кратке
и бурне замахе олује.

Под којима шака
прашине зна прикрити
шаку златника.

Уграбљену формулу.
Пентаграм у етру.

ПРИЧЕ

Говориш ми наречјем
воћа. Љубиш причама.
Зубима од тигрове коже.

Једна за другим
леме се врата пурпура.

Дубоко иза њих
језиком прикована.

Не вадим ексере.
Придржавају ми небо.

ПОГЛЕД

*Погледај како је зелено
ово дрво. Како се ово
створењеце у корпи
са свих десет прстију
прихвата прозирности.
Како овоме човеку
добро пристаје
тканина живота.*

Подижући поглед са књиге
и одлажући наочари
мајка све чешће
чита очигледност.
Не може је се нагледати.
И мене позива да се чудим.

Ја жури: стопала су ми
у растопљеном асфалу
а вече далеко. Балконски
врт засут гужвицама папира.
Соба обрасла тајном.

Одевам се на брзину.

Метежом клима.
Уза ме поваздан
неиспавана је
моја креаторка
лавирнита. Душа.

Уз нешто соли на рани
и слане на друму
свих преступних
преломних година
можда ћу стићи до те
дословности чудесног.

Видећу небо како се
без скривања пресвлади
у себе. И кроз несигурне
скеле пада у плаво.
Право у очи.

Оставља сценске раднике
да подесе рефлекторе.
За простор што приања
уз обичност. Као паус
на тлоцрт задатог.

Где голуб је само голуб.
Не и предсказање.

Где још увек не треба
куповати карту за далеко.

Ако расположеш погледом
у коме вредан останака
и овај је перон.

У паучини летњег сунца
овај обојен дан.

ПРЕ НЕГО ШТО ИЗАЂЕШ

Пре него што изађеш
искључи сваки извор.

Неки камен једном
након свега биће опет
жедан. Птице ће сакупити
мртво перје. Сваком
потомству затребаће
вејач дискретне топлоте.

Скупи са конопца ноте
по којима су невидљиво
свирали часови одмора.

На започету реченицу
стави условну тачку.
Без суза срочи своје
мирно заувек.
Тестамент у покушају.

Напољу су зграде
са фантомкама.
Рампе. Окретнице.

И гладна сита.
Зглобни потпаљивачи.
Екран хоризонта.

За новчић који говори
пуштен је у погон
освеживач
са мирисом јутра.

Двадесет и четири сата
непрекидно дежура
киоск у пустињи.
Подневни облак
заустављен је
у телетексту.

На тезге износе
тек рођени јаспис
у виду пахуљица.

Дувају у њих
непознати потпишивачи.

Извршиоци духа епохе.

МАНСАРДА

Пишеш ми на опници
пиринча. Одговарам
на зрнцу соли.

Љубав је интегрална.
Може стати у невидљиво.
Носити је можеш
свуда. Као и глад.

Онај што управља
облаком дели
оскудну ботанику.
Јагоду у таблети.

Погонско гориво
концизних океана.
Пригушена светла.
Барке од папира.

Овде је препуно
говоре на горњим
палубама.

Овде пренасељено
јављају из баште
подземних кедрова.

Ударна вест увек
на новом слогу.
Наслови отиснути
дубоком штампом
свршетка. Око малог
уздаха. Питања
неизговореног
за вечерњим столом:

Постоји ли још нека
благо заобљена
преживела целина
епизодичности.

Мансарда.
Или предсобље нуле.
Са могућношћу
доградње.

Над вртлогом свеже
ископаног ваздуха.

Где неко јеца.
Неком гасну крила
последње самоће.

ПЛИМНИ ТАЛАС

Пролазим опет тим
степеништем.
Тек угашеним
од ноћног жара.

Двориштима изгубљених
невиности. Кроз игре
с предумишљајем.
У којима јунаци дечјег
филма режирају заседе:
Предај се.
Мртва си. Падај.

Трамвај прима ме
као рана ружа ветрова.
Гутачица шина.
Као фатална и свежа
обичност дана
што осваја.

Док случајност
још увек је невина.
Као тек прекинути

конац божићног украса.
Сломљена пахуља.
Топли зачин. Сендвич
сунчаном страном
окренут хаосу. Јин
и Јанг тренутка.

Јер како је само
фатално фатална
на звезданим плажама
та нова Данкан
под плимним таласом.
Са златним песком
око врата.
Сред мноштва
што није довољно гласно
дозивало у помоћ.

И како је само близу.
Тај хангар под снежним
проломом. У коме
спасавају већ и спасиоце.
Износе их. Као једно срце.

И тај крик. Недовршен.
Као лук једине излазнице
из бомбардованог града.

И ова ротирајућа позорница.
На којој прикована
гледам како се

једна за другом размичу
завесе за призор
у коме у делићу исте
секунде умирем.

Више пута. На више
начина. У свему.

Престрашена
од повратка себи.

Јер једна гугутка
трупка по комадићу
поломљеног стакла.

Зове ме у предео
који више не постоји.

МОЦАРТ У КУГЛИ

Пролетела је и овуда.
Петом брзином.
Испод бесконачних
својих хетеронима.
Такозвана вечност.

Расула свежањ опомена
за неисплаћене рачуне.
Прелистала каталоге
јесен-зима. Помодне
детаље наших година.

Посетила кућу бучне
музике. Што на пљесак
два длана распрши се.

А радо би се склупчала.
У безизлазу топлог
џепа. На прагу.

Где чекају робови
речи. Слепи у чувању
љубави. Где мелодија

певача што отела се
времену путопис је
ситним словима залутао
међу пет патуљастих
неименованих планета.

Како радо би
отпочинула.

Ту негде. У башти.
Где лепо су уређене
споредне реченице.

Обала сузе.
Астрално тело.
Моцарт у кугли.

УЖИВАЈУЋИ У ЛЕПОМ ВРЕМЕНУ

Након зараћених
раздобља
сваки почетак
невидљив је.

Страх и ништа.

Сићушни
дитирамби
у трави.
Засути јецањем.

Далеко од химни.
Уживам у лепом
времену.

Још увек не носим
ципеле од блата.
А благи потрес стабла
растреса кројеве мојих
замишљених капута.

Уживам у лепим

људима. Говоре тихо.
Полако пресавијајући
и слажући минуте. Сате.

Као скупљачи влажног
картона. У рано јутро.
Под мојим прозором.

Потом поднева
у свечаним ковертама.
Брижни и леви листови
што секу ме и грле.
Издајека.

Неко ми се обраћа.
Неко упире прст
у заборављену страну
месеца. Где и сама
постајем лепа.

Један пас проређене
длаке баца ми се
пред ноге.

Подижем га. И њишем.
У осмехнутом плачу.

Видим све године
које провео је
без ове куће.
Од мог дрхтања.

АУРА

Крај твоје сам
успаваности.

Притајени сустанар
таме која належе
на врата и прозоре.
Влажна од шкрипе
кочница. Шуштања
одбаченог. У ветру.

Моја кожа мрежа.
Штити те од ситних
провалника. Касног
лудила. Уличних речи.

Моје срце бртва.

Само месечев лук
без стрела бледог крика
може ти прићи. Јер зна
давни мир прича.

Ауру што обавија

нас. Примиче сјај
јутру. Лишће окну.
И мене теби.

ПЛАТНО

Јутро у пелиру.
Са списковима раних
недостајања.

За једну ноћ
испразни се простор
у коме бораве животи.

А увек још недостаје.

Бензин и фитиљ.
Угаљ и упаљач.

Јер свако има
свој камин. И очај.

Баштенски камен.
На коме стоји.
Са којег пада.

На коме отвара
платно најближег
хоризонта.

И бесконачно дуго
сања да је жив.

Да лети.

РИКША

Подрхтава тле. И космос
у окулару је заљуљан.
С небом изгребаним.
С траговима земљиних
опијата у крзну озона.

Измиче ми тачан опис
стварности. Могла би га
лако оповргнути зимска
мачка. Рани снег.
Кристал *сваровски*
на нечијем реверу.
Кућни резерват
пернатих сати.

Вршком игле могла бих
дарнути у друго срце
истине. Оне жене што
нагнута над вињетом
од шест уздаха руже
дочекује вољеног.

Погледом илузионисте.

Од којег кашике лебде.

Збуњују се просвећени
векови. Владари похлепе.
Свргнути диктатори.

Нема на њеном столу
ничега више но на моме.
А певуши. Док ја трчим
са рикшом пуном кише
предграђима бића.

Остало је у једном крају
бившег све што је моје.
Непроцењивост која
није доспела до речи.

Не могу је напустити.
Само трчим. Путем
што се у мени ломи.

Бразгогином
боје урлика.

Коју учим да говори.
Коју враћам кући.

ВАЗДУХ ВЕТАР СУЗЕ

Из једне мале тачке поћи.
Попут ливадских мириса.
Ка прагу транзитних боја.
Са свежњем путних
карата које преузео си
као нова картонска крила.

Показати документа
на аеродромском пункту.
Бити чист. Као празник.

Лебдећи оброк поделити
с непознатим. И позвати
такси. Лаким гестом.

Удахнути град.
Као да примаш ново срце.

Пре но што загрле те они
што су те чекали.
Не слутећи шта значи
оставити сутон
што напуштеност
гробова греје.

Колико ноћи и дана.
Коначних минута треба.
Да повери се неком
успаванка за руже.

И колико дивље силе
беше. Између тебе
и живота на путу.

Док гомилаху се облаци.
У лажи шећерне пене.

И да један тек језом
засечен муњин траг
у анатомији трена
могао је сада
у озбиљности и жаоби
окупити те две-три
сродничке душе.

Што радосно примају те
из сећања. Из далека.
За гостинским столом.

Ту где је пена у чаши
воде оно што теби су
ваздух ветар сузе.

И шљунак акваријума
индијски орах у чинијаци
екран што не гаси се

оно је што твој је уздах.
Твоје стеновите планине.

Шуморне и изломљене.
Исте. А другачије.
Ствари стварности.

НИТРОЛИНГВАЛ

Понекад не знам
ко је писао моју песму.

Да ли сам те танке
и заплетене линије
повукла ја.

Иако никада нисам
похађала течаје цртања.
Ни часове музике.
На којима бих можда
боље могла разумети
стабло што пева. Све те
у излог у кишу у ветар
нападале звуке.

Није ли се уместо мене
песмом позабавила
Поезија. Прогласивши ме
писаром. Или дипломатом.
Који успева да чује
и измири себе и њу.
Потпуну незамисливост

и малу ноту удовољавања
смислу. И неком увек
сасвим личном вапају.

Како бих иначе могла
објаснити ту моћ да са груди
незнатно бар одигнем
камен стварности.

А да све остане иста
горка со. Прштава.
А опет различита.

Она је одгајила дизаче
терета. Поглед кроз
трепавице. И моје речи.

Ја сам над бистрим
млазом чистила ротквице.
У ходу скупљала листове
калифорнијског храста.
Поравнавала јастук
на који у суседству
спустила се болест.

Била у публици. Ћутала.
Док су се сукобљавали
језици. Изворници и преводи.
Чинећи ме узнемиреном.
Жељном те распукле
воћке говора. И тако живом.

Док губила сам ритам.
И изнова га задобијала.
Заборављала. И памтила.

Као кад под непца
ставиш малу белу пастилу.
Нитролингвал.

И растопиш дисање.

ПОРТАЛ

Са телекартицом присна.
У руменој говорници
дуго у себи звоним.

Ознојени метеж
импулса је у мени.
Изгубљени именик
дигиталне меморије.
Плав и плах.

Из слушалица
давно отпуштене
дозивам стихове.
Емигранте плаве крви.

На принудном су раду.
Жаргонски утренирани.
На трим-стазама.
Јахтама. Чувари
говорне поште.

Кријумчари смисла.
Што тајно ми приносе

време мостова.
Нестрпљивих папира.

Зналачки ходају
за мирисима на води.
Као слепи просци
по слеђеној жици.

Тражећи портал.
Дисконектовано.
Обудовело.
Моје срце.

PASO DOBLE

Сва од сто пута ноћног.
Са ружом у слуху.
Излазећим сунцем у устима.
Чипком у ранама.

Од непокретне имовине
пријављујем ову стазу
засуту ситним камењем.

Језик. Кад рони се.
И одузима ми команде.

Шибица сам. Преломљена.
У ниском лету. Док усуд
горљивости тражи моју ватру
у себи да проговори.

И од покретних добара
наследих само једно.

У пасу. У душнику. Гласу.
Ломно. И заводљиво.

Са којим плеше се.
Од којег се умире.

МЕТАФОРА

Сушила је косу
на јутарњој тераси.

Скупљала ју је шаком
у реп светлости
и потом пуштала
да падне у простор
још незаокупљен
старењем.

Десило се тако
сасвим случајно
да прамен
падне на трнку.

И без икаквог
уплива мистерије
два тела се повише
једно ка другом.

А одмах потом
свом одбљеску
у бешумној камери

зенице посматрача
као каквој доброј
шали насмеја се

расцветана
нагих рамена
ка песми извијена

Ружа жена.

НЕПОЗНАТИ МАЈСТОРИ

Девојке ових сезона
треба да светлуцају.
Проповедају
патријарси светлуцања.

И оне беспоговорно
гаје глазирано
воће на уснама.
Протеин из бисера
шкољки у коси.

Ходају усправно.
Јата фламингоса
и центуриона.

Гутачице мачева
и магле. Спремне
да са заносом
пустињске олује
подигну зид у срцу.

Брзином
од које мрзнем.

Крај земаљске
писте. Са коврцама
одбаченог у крилу.

Са трешњама
у ветру.

И ћутљивом кутијом
дана. Гранчицама
непознатих мајстора
осликаном. Изнутра.

КРАЉЕВСКА БРОНЗА

Излазимо са изложбе
бруја. Звона њишу се.
Још од династије цврчака
и змаја. Још од епоха
блиставе бронзе.

Из бременитих ћупова
и поклопаца што свирају
из ере свилених назувака
и сребрних наушница
из неба у словима
од летећих риба
кустоси деле
вечност на трен.

У кафеу преко пута
зидови емитују пејзаже.

Наручујеш нам колачић
у облику диска.
Са усана на усне
преносиш ми
музичко иверје.

Напољу електронске
мачете шибају. Етар
гине за последњу вест.
Климу срећне валуте.

Момци на углу шире веру
у бешумне рачунаре
за претварање пустих
грانا у вечити бор.

У каменолому
негде по страни тајно
ломи се последњи
одрживи говор.

Дечаци посећују
опасна места.
Скупљају грумење.
Последње узорке
узајамности.

Судбину песника.
На разбијеном прозору.
У течном времену.

DULCE CARAVELA

ПМ, песнику

*Јасно је да песник слави
смисао. Али где је
у чему је он
полетно запиткиваше
студентеса.*

Деца су због ње
раније стигла из школе.
Удар лаког ветра
у пролећна врата.

И светла пуност
женина ока уносила је
а потом без речи
из тањирића склањала
воћни дан.

Његова пут пак
беше боје проласка
кроз поља.

Збирка фотоса
веселим прибадачима

учвршћена за палубу
каравеле што гасне.

Са меким и јасним
отиском схваћеног.

Са неизговореним планом
ту већ сасвим близу.
На табли од плуте.

ДРВО ЖИВОТА

Дрво живота
има и суве гране.

Падају ми на лице
као одломци епа.

Једноминутне новеле.
Роман у нестајању.

Шкрипа подземног
воза у тунелу.
Невидљив гар.

Црна јакна што расте.
У лепету мог срца.

На плећима непознатог.

ЈУВЕЛИР

*Закопчај капут.
Стави капу.*

Гласови путују
за одјеком
дечјег врта.
Дубока младост
стаклених башти.

Где знам и ја
развезати чвор
раној свили.
Скинути за њу
птице са прстију.

А да та дворишта
и нису моја.

Пред одшкринутим
вратима срца ми је
непопустљив снег.

Мислим на набавке:

зимзелену грану
што загриће хумке.
У коначно доба
мог недостајања.

Стрпљиво је моје
наследство. Сипи.
Без наследника.

Као шљунак у грлу.
У јувелирници
једне једине сузе.

Где брусим нему
титанијумску перлу.

Што покреће
ветрењаче крви.
Укрштене речи
времена
у ноћним костима.

Ватромет за никог.

ПРАЗНИК

Увек бејаш та
што додавала је боју
вину. Акценат говору.
Незалечива појачана
нота у понуди слова
за славља. И кајања.

Поведох мајку
до гламурозног угла.
Где је продавачица
лебдела у шминци
долазећег доба.
И више пута искрено
залазила иза завеса.
Тражећи пригодну
реплику и ципелицу
тако маленог броја.

Коју је мајка потом
одмеравала у крилу.
Преплашена даљином
коју у том папирном
чуну ваља прећи.

На путу кући.

И на оном другом.
О којем не рече ни речи.

Међу украсним облацима.
Прве вечери празника.

МАКАЗЕ

Срби Митровићу (1931-2007)

Удес је био на одмору.
Почивао читав трен
у капи алоје. У спирали
љубавне реченице
посуе маком.

И ево га ободреног.
Вози се на тобогану
покретне прашине.

Једри у мрљама
испарења. Завирује
у излог бербернице.
У наочари
читача новина.

Види бубамару
на пешачком прелазу.
Трун у оку капетана
друмске пловидбе.

Учен је и покретан.

Нишани кроз камен
зидове и стакло.

Зна где срце
и дамар притаје се.
Као скрушени срушени
бог. Врабац потопљен
кишним акварелом.

Кад спусти се самоћа.
И на чистину изађе
посланик празнине.

Као писмо са екрана
на екран послато
у двадесет сати педесет
минута четрдесет седам
секунди. Што каже: *Ево
две од наших фотографија.
Видимо се сутра.*

А данас-сутра већ је
сутра-јуче. Облак
који деца воде
на танком концу.

Цветњак у зраку.
Који покушавам дотаћи.

Рукама што расту.

И тако хитро постају
маказе за руже.

ХВАТАЧ

Ћутке се крећем
по ћутљивом простору.
Азилант тишине.

А хватач би ме хтео
на својој страни.
У свом рукаву.

Са слушалицама
пуним далеког шума
под капуљачом.
Далеких наредби
под даљинским
управљачем.

Чека ме
међу сенкама.
Лагану
у лагумима.

У рукавици којом хвала
лопту својих игара
смотуљак хтео би

мени одузете мене.

Због две-три речи које
не преноси ни мајка
сину. Нико никоме.

Због оних што трепере
ничему заувек научене.

Оних из воде и млека.
Од животне важности
за мој живот.

Вреба ме.
Уходи. Хватач.

Кад бих сад знала
где је кора. Где су
евенке. Мале типке
за налог дусању.

Хватач односи ливаде
на точковима.

Зидове са бршљаном
мојих књига
теретним лифтовима
отпрема
у небеса ватре.

Као ломљено сребро.

Као напуштено име.
Поклања ме
трговцима туге.

Гипсаном осмеху
баштенског патуљка.

АТЛАС

Сагох се
да завежем ципелу.

На узици је стајао
изгубљен дан.
На црно-белом
семафору голубица.

Дај ми један поглед.
Да обиђем један
круг Лепотице.

Да видим преко
мрвог дана.

Искрој ми свечану
малу ноћ. По мери.

Дај ми бадем
из кљуна.
Перо из прича.

Да проходам.

На слоговима
свог малог језика.

Узице омчице
прескачући
да стигнем
на сајам песме.

Наиђе ли опет
мртав дан
назваћу му
добро јутро.
Прочангљати
камење у кутији.

Понудити му
један од путића.

Глас анђела
из малог атласа.

Сновидни ужас
пресованих ружа.

ЧИТАЊЕ

Гасим велике
просторе.
Велика светла.

И при светлости
најмањег читам
малу књигу.

Утулим потом
и најмање светло.

Сунца загашених
капака да нађу
зеницу
свог изласка.

Сама од себе
да сјаји
мала књига
у тами.

АКО У РУКАМА

Ако у рукама немаш ништа
лако можеш обликовати
празнину. Покретима
замислити струк и бок.
Дати тело чулној фантазији.
И слепим речима молитве
обрис девице у лову.

Прстију приљубљених
уз усне можеш осетити
оргуље океана. Њихање
пагоде и торња. Галоп
звери кроз пусто прстење.

Раширених скутова можеш се
окренути у месту. Оборити
билборд на коме је нацртана
љубав. Проћи кроз плакат.
Завештати себе успутном
граду. Бити легат. Видео-запис.
Део пејзажа шибан ветром.

Носач свог текста.

С уплахиеном

ружом коментара
што свуда се представља
као твоје срце.

Које не разумеш увек.
Јер одувек те превазилази.

Понекад хранитељка
у грудној пећини.
Понекад грабљивац
на ноћној калдрми.
Мајстор за искошене снове.
Случај рама који бежи.

Док купују се имена
сазвежђа и планете
у малом фишеку.
У празној шапи можеш
за тренутак задржати
прамен. Гранчицу.
Руку. Вижљаст живот.

Колонијом легионара
пореклом из кртих додира
населити мртво дебло.
Кућиште рачунара.

Зауставити последњи воз.
Дотаћи ноћ једне звезде.

Ушмркнути вирус поезије.

ИЗВРШИТЕЉ

Према новинској белешци

У десетој је знао
сасвим поуздано
шта ће постати.

И уистину. Без дана
одсуства на послу.
Пола столећа под свежим
бљеском последњих
погледа. Показао се
као најистрајнији
извршитељ смрти.

Толико је тога само
од њега зависило.
Толико је тога требало
побољшати. Знати
материјале и мере.
Отпорност коже.
Погодити прави трен.

Ускладити потом
струјни крвоток
са струјама крви.

И сваки пут по нешто
дописати практикуму
савршеног смакнућа.

*Задовољан сам био
својим послом.*

Говорио би са лаким
нагласком експерта
новинарима и суседима
на крају каријере.

*Незадовљан једино
што ни једном верзијом
тако утаначене смрти
свет није бивао бољи.*

Можда је ипак боље
мртвозорнику.
Копачима раке.
Чуварима заумног
врта. Што наступе
када се чини да је
све већ готово.

Сакупе у врећу
остатке одеће.
Искидане записе.
Шаховске фигуре.

Понешто знају
и о раном снегу.

Пролећним кишама.
Грумењу што завеје
нарцисе. О мирису што
траје. Или каквој
другој залудности.

О кртици. Црву. Глисти.
Црници и скакавцу.
Изгладнелој иловачи.

Изненадној љубичици
у астралном праху.

Јер свакад се погну.
Загрну хумку.
Загрле непознато
а тако блиско воће.

Овог и оног света.

И ВЕЋ ЈЕ

Не дај брзину.
Којом прешла бих
лако преко броката
са јабукама.

Као секундара
кад доврши минут.

И већ је бивше
огледало у коме
до малочас чешљах
други сјај коси.
Празнику
који више није.

Не дај да прелетим.
Као косачица.
Травњаком
мириса и сати.

Допусти
из једне шаке
да стара светлост

из друге брза киша
испусте чиоде.

На колаж.

И тканину
колажа. На кожу.

И ткиво бивања.

ТРГ ТРНА

Тако журно
отпија ме рубин
згуснуте чаше града.

Сјај покретних ноћи
на длану. Продужени
пикник несанице.
Кокице. Хорне.

Уморни однекуд
у висинама свеци.
Са малим антенама
вечности на длану.

А свакога минута
обруши се лавина.
Обудовели лабуд.

Откажу кочнице.
Рђави компромиси.
Голуб са статуом
победника под крилом.

Les Fleurs du mal.

Етикета ситних сати
говорних распрскивача.
Нагло изазваног пролећа.

Парфем века у кошуљи
дана. Као врисак витак.
Шуморан као рана.

На тргу трна.

Где једино за тобом
шкрипућу белине
моја ружо.

Иза свих твојих лица
слатки слатки снег.

ПРОВАЛНИК

Некада мој беше
простор. И свака
позорница дубоко
иза сцене
била је моја.

Јездих улицама.
На снажном мотору
вреве. Спрингстин
у стакленим
чизмама. Свирач
на гитарама трава.

Галерије беху отворене.
На ушћима никад
двапут једнако
угледаних река.

Одлазих на гола острва.
Као у мали кућни
врт с кипарусима.

Пуна зрачне музике.

Са цветом капра у коси.
Са звиждуком од осам
бофора истуреним пред
камен. И ударе мора.

Пешачих запустелим
местима. Без дућана.
Са прозорима што вероваху
на први поглед. Окренути
драмолетима обичности.

Каткад боса. Каткад
у сандалама апостола.

Истим блискостима
унапред сада
најављујем долазак.

А оклева чувар ноћног
замка. Уграђен
у капијама. Углађен.
У униформи тастатура.

Тумач шифре.
Преговарац.

Блиндирана реч.
Пред којом куцам.

Ја ситни провалник
празнине. Жедан.

Под маском путне
прашине. Неучитан.

На прагу погођен.
Ласеру непознат.

ТОРНАДО

Ништа заправо нисам
чини́ла. Пијуцкала сам
као и обично своју
тишину са циметом.

А ти. Где си сада ти.

При сваком покрету
прими́ла бих понеки
ударац. Нежељену
налепницу хаоса.

А ти. Где си где си ти.

Како сам могла знати
да нешто тако мало
и безначајно
у себи може накупити
толико беса великог.

А нагази́ла сам
на тај камичак.
Родила торнадо.

А где си где си сада ти.

АПАРТМАН ТУГЕ

Ситан је ту шљунак.
И завесе у складу.
Од ситних симултаних
семинарских таласа.

У дану великог заседања.

Док колебљиво меримо
мир између речи и ствари.
Толико пута прострељених.

Тихо и тронуто потом
силазимо до сутерена.
На закуску од мајушних
икри угрожених мора.

Ах. Где сада да нађем
опис толиког одсуства.
Без устезања упитах
суседа за столом. Орфеја.

А и тебе истога часа
замолих да извечери

позовеш број мог
тужног апартмана.

Да инсертујеш сличицу.
Оно поље. Где дуго
и опрезно скупљасмо лишће.
И латице. Једно другог.

Ону обалу. И мрежу.
Кроз чију крупнооку
очицу падосмо.
Као малтер и птице.

Два астероида.

Две у збијеном
простору времена
сасвим солидно
здружене збиље.

ОКТОБАР

Чекам да смире се
небеса. Да пошаљу
децу на спавање.
Да реше размирице.

Па да спустим се и ја
у свој олујни октобар.
У перје несанице.

И слово по слово
свладам ту тешку
књигу изгубљеног.

Коју ми је с лакоћом
и готово у лету
ове јесени на сточићу
свега ноћног оставио.

ИГРАЧ

Понекад у беспућу
Нунавута
у кануу на брзацима
или на концерту сезоне
у људском пољу

спазиш свог играча
с котуром у оку.

Доручкује на прамцу.
На бини. На крову.

У паузама монтаже
сирове дневне грађе
смекшава цеви.
Загрева артерије.

Одржава живот
сазвежђима.
Распоређује светла
за излаз
у крајњој нужди.

Док у обичајима
хује воде и асфалт
жури на ролерима
од сувог лишћа.

И бљесак је на тихим
предметима.
Отискује атест
вредности
свему што видиш.

Јер и он тебе види.

Голубице из дневника
позне самоће
под твојим капцима
сазнаће чиме су
храњене.

Да била си.
Умрежена
у светлост.

И да свет је био.
Распознатљиво.
Блиско.
Место у језику.

СНЕГ У САН СЕБАСТИЈАНУ

Чеках свог ускршњег
лептира. А мину тек
фатаморгана његових
шара кроз албум равнице.

Изгубљен листак
из радионице графичара.
Са нешто златног
афричког праха
на паркинзима
изненађених јутара.

Песак је у јагодама.
Под зубима.

Као онда када ми рече
како мало је простора.
И како требало би
отићи некуд. Дисати.

Отада умиривах биљке
и књиге. Ваздухом
из шаке. Капима

растопљених аспирина.

У страху да тескобе
наших једнособних
провинција
нису већ одаслате.

Као карбонски
запис у поцепаним
ковертама.
Расуте нехајно.
Безмерно.

Као пропаст
из давних урни
у девичанске
мећаве Јордана.

Јер свуда и све дрхти.
И све је у вези.

Лако се склопе крила
јаре и студи. И мисао
коју под кожом скупим
цвет је дивље крушке.
Трпким ледом роди.

Дисање је ритам
преливања наших
плућних рана.
Удах. Ситан улов.

Посребрена осека.
Изидисај обала
одлазака. Дубока.
Искидана.

Несаница у Сијетлу.
Црна трава.

Снег на врховима
палми. На плажама
Сан Себастијана.

ШИШАРКА

Сезона је Марса
у сазвежђу Бика.
Тихо је и запаљиво.

Шине се притворно
обавијају око ногу.
Као плућне гривне
око пролазних лискуна.

Ах како би само
хтела да лете
поткована бића.
Трафостанице
у кумулусима.

Као да не знају
да ништа златно
не опстаје без данка
од злата.

На балкону од сувог
лишћа ево опет куцам
на проверена врата

твоје сенке. Јаворе.

Хтела бих панцир
од седам твојих кора.
Још једном.
Још само сада.

Јер када протресем
куглу ведрог дана
не видим твоју лепу главу.
Само пепео веје.

Не реци да си већ дао.
И да је увек било
мање од заувек.
Више од ејдетских
језера. Од висова
твоје шумне страсти.

Не реци да сада
од замишљене коре
изрежем осма врата.
На згаришту опасаном
жицом од звезда.

Да заборавим твоја
уста што премештаху
пољубац са левог
на десно крило.

Да се попнем

на врх срца.
И сама будем
цепач свог мраза.

Да шапућем
глиненим грлом.
У глиненој ноћи.
Шишарком од глине.

ЗА ДОБРИХ ДАНА

На сточићу буде се
изломљене димензије
времена. Придржане
сказаљкама. Зраци
од памука и газе.

Као да је страдали
скијач из другог света
ту застао. Сву ноћ
бацајући батеријска
светла у моје прозоре.

Међу плахтама сам
зеленог и белог.
У непробуђеним
телашцима. Нарцис.
Сновидна кртола.

Разговарам са собом
посредством светлости.
Скупљане негда. Дуго.

За добрих дана.

НИЖИ БОГОВИ

Боси на плажама.
Нижи богови играју
фудбал и одбојку.

Тела су им од наог
сунца. Одећа од сенки
заљуљаних маслина.

Размењују тихе
сумраке. Поглавља
тек прочитаних књига.
Као путници у истом
купеу кад отворе
хронике завичаја.
И поделе растанке
вредне звезда
у стогрлим речима
гладним песме.

Скупљају шкољке
празних домова.
Мртво гвожђе. Елисе.
Каросерије улубљених
временских машина.
Зосталих иза удеса

о којима још неизмишљени
нису могли знати ништа.

Обрађују их у мекој
рециклажи. Као градиво
испита. Од којег
једном смо одустали.

На праг висинске
разлике снова и збиље
спусте радни програм.
Летак у облику
ртова наде.

Једним мигом дозову
Аријела. Плава светла.
Купатило за птице.
Собу од стакла.

Стручни и речити
заступници компаније
за неразмршене путеве
наручују нам нетакнуте
алманахе плаветнила.

Прхке поласке.
Сусам са пецива.

На кваци што отвара
места у којима опет
дало би се живети.

ПОСЛАСТИЧАРНИЦА У НУШИЋЕВОЈ

Нагнути смо над
шумом у шољама.

Прилазимо јој опрезним
покретима. Гутљајима
мириса. Заборављеним
комадићима невремена.

Споро се и тихо бескрај
увлачи у твоје очи.
Од пре почетка свега.

Не тражи крупне завеслаје.
Међу којима бисмо
остали без чуна.
Потопљена дивља
јагода тренутка.

Налик некоме кога
не видимо стрпљив је.

У мекост своје
шаке изнутра скупља
рубином орошене
сузе од стакла.

КРАЉИЦА ИГЛЕ

Трошим мало.
Јер није преостало
много.
Говори ми
неопорављени
угао видика.

Драгостор из кога
свако је уграбио
неку стварку.
Апаратих.
Резервно срце.

Остала је ноћ
пресечених вена.
Гладно лето
на барикадама.
Прескупи пољубац
без љубави.

Чекам да ми дођеш.
Само ти. Мала
песмо одбране.

Уз крике и златне
заставице као речни

спасилац тражим
твоје тело у песку.
Где живот
изнова почиње.

Само ти ме претвараш
у краљицу игле.

И сигурно спушташ
на плочу
са хиљаду обртаја.

Да у паници разума
и сјају чула отворим
сезону с музиком
и звездама. Опет.
А посве друкчије.

Као да већ нисам
прашина. Пала.

Као да сам изненада
негде у дубу
осветљена
заостала снага
кишне песме.

Инкрустација
невидљивог.

Плутајућа модрица.
Што сажела се.

Да у мени
нађе место.

НОЋНИ ЛЕТ

Бирам напокон
ноћни лет.

Нигде околo не вијоре
магле. Не шкрипи
лажна утеха сазвежђа.
И небо је у пролазу.
Тек влажни капут.

Доле гола планета игре.
Где и превозници
душа траже готовину.
Чекирану карту.
Новчић или два.
А хазардери од орбите
начине коцку.
Под капицом жира
одлучују на којој
обали посеκлине
живот ће умрети.

Кап сам мрака.
Кашичица што пада.
Тешка и обла.
Једва дохватљива

у дубинама.

Ослоњена на руку
која трне. Гледам
кроз божије прозоре.
Где покрет завесе
од простог платна
открива љуљашке.
Прозрачне зидове.

Ликове предака.
Свих који су ме
волећи се волели.

Неко ми оставља
њихове портрете
као отисак прста
на покорици ваздуха.
Што цвокоће у зимској
башти нестајања.

На неравнинама
висинских друмова.

Оклизнем ли се
у себи несмотрено
изгубићу их све. До
оног најдаљег. Првог.

Што као смрзлу
трепавицу у оку
ове турбо комете
има још само мене.

ФИЛМ У ДВА

Увек постоји
тај умирујући прозор
са кишом што ромиња.
Или дрвеће што се ломи
у бури јасних осећања.

Смрт у боји камелија.
Надница за страх.
Интермецо.
Један дан живота.

Али шта је са извођачима
илузија које тако махнито
подупиру мој живот.

Тај красни пас што увек
враћа се кући. Девојка
валовите косе. Мушкарац
шуштавог гласа.

Заводљиво накривљен
шешир бацача коцке.
Одбачен опушак.
Ноћ у сатену.

Невидљиви човек
што са лица и тела
одмотава газу.
Лажи. И видео траке.

Пред ултиматумом
задњих династија
у срцу спектакла
древни владари налажу
да са њима буде
покопано
сво њихово благо.
Копља и шлемови.
Послуга и алем камен.
Па да спокојно се
уздигну у пирамиде.

А време свеједно
искри. Ореол
неподношљивог
одсуства.

Кад погасе се
запослене ватре
и у таму замакне
шпица са именом
сценаристе. Редитеља.
Монтажера. Власуљара.
Статисте. Каскадера.
И доносиоца реквизите.

Мог филма у два.

У позадини тренутка.
Отвореног мог ковчега.

У који под налетима
слане и снегова
као полусасушена
трава падају слике
онога што јесам.

И чега нема.

Свега што нисам стигла
дотаћи. Ни оплакати.

Толико је дубока
шкриња ништавила.
Уточиште бића.

ШТА САМ РАДИЛА

Свуда са собом
водила сам
своје привиде.

Носили су моје ципеле.
Јели из моје зделе.
Спуштали своја љупка
кљупка на моје крило.

Оштрим звиждуком
очију каткад ме
изводили у отворен
космос. Ван света.

Да умиремо
за сва та кратка
светла и брзе музе.

Да лижемо погледом
снежне врхове. Купе
свемирских Урала.
Чије барице на тлу
планете понекад

у сањиво и врело подне
испије голуб.

Уписивала сам их
у високе школе.
У дубоке страсти.
Учила их језицима
других бића. Лудилу.

Листала за њих
нерастумачљиве
приручнике
нежности и бола.

Усавршавала их
у начинима дисања.
Калиграфији. Блистању
коже. Молитвама
свему клонулом.

Да бљесну.
Као неисплакан бакар.
Кад стигну на самит
мртвих ружа.

Иза окретних врата.
Где из пуног сјаја
заувек се откотрља
дугме царских ноћи.

Да шкрипну.

Као фибула.
Кад склопи се.

И наслеђем свог
рањивог дара веже
две усамљене
грудвице.
Пусте земље.

КИША ПРОТИВ ВЕТРА

Раши Ливади (1948-2007)

Такав је био тај дан
у Београду. Токију.
Хамбургу. Земуну.

Новембарска
свеска у повоју.

Киша против ветра.
Упорни кендо борци
чије притке одјекују
по крову аутобуса
упирући врхове
у дубоку свест.

Вијуге спорих
светиљки на мосту.

Заводљиви глагол
града у недосежном
инфинитиву. Прећи.
Прелазити. Остати
овде. И бити тамо.
Трансцендирати.

Али на самом Прелазу
да ли је лака земља
песнику. Што и иначе
личан је и *на ти*
са сваким ровом.
Земном зверком.
Кртица у замку
од папира. Ронилац.
И орач непобедивог.
Окружен златним
отпацима вечности.

Што ходао је вазда
по неком пробраном
облаку. Опрезно.
У кућним папучама.
Болничком огртачу.
Свечаној одори.
Босим молитвама.

Хранио се латицама
неба. Небом писао.
Дуго боловао
од неба у плућима.
Од неба умро.

И опет доследно жив
опловио планету.
Од Иберије до Индије
од Африке до Скитије
премерио летећу

тамницу. Карантин.

Узео перо мајстора
певача. И отписао Козми
Индопловцу: Збиља.

Земља је као и мој
Землин. Сва од земље.

Сандук огромних размера
на чијем дну су мора
и копна. А брда су зидови
на све четири стране.

Збиља. И капак тог
Сандука ту је. Небо.

Земун, 8. новембар 2007.

КОЊИЦИ

Оно што држи
наш свет не видимо.

Тек објективи
огромних моћи
увећања осветле
под водом
лелујне кости корала.

И грм срме.

Где саздају дом
морски коњици.
Изданак рада
мајстора филиграна.

Са игленом капљом
крви у оку.
И телашцима
од труна облака.
Кога ни сами
никада нису видели.

Сем у огледалу
својих морских душа.

Кад окренути
један другоме
као два профила
исте медаље
на први сев јутра
раздвоје се.

И начине сваки свој
наклон странама
истока. И запада.

И једно другом.

Животу светлости.

У летећим тврђавама.
И хируршким
кончићима. У нама.

ПЛАВИ СНЕГ

Попушта и овај мост
од сувог лишћа.
Улица је непреводива.

Доле су коцке на срећу.
Горе блокови сајбер
формата. Дисати је
лако. И неподношљиво.

Све вредно што носиш
са собом у себи дрхти.
Душа пиле.
У електричном јајету.
Самоћа.
Јасно насликан
акт изнутра.

И посвуда опет мораш
нагим грлом. Покретом
викиншких бродова којим
дивље патке секу лед.

Док светлосна музика
хода над тобом уз реку.

Приноси храну ваздуха.
Притиска меке типке
за твоју песму без гласа.

Фотографише сјај на лицу
доброте. Шапуће:
овуда овуда прођи.

И град као крило облака
на твојим је раменима.

Док забацујеш перје
косе. И лаган сасвим
у стакалца светлости
вејеш. Свој плави снег.

САДРЖАЈ

Метал и звезда	7
Кристал	9
Станодавци	11
Стаклена трава	13
Постеља	15
Кроасан	16
Сезона годишњих одмора	18
Пентаграм	21
Приче	23
Поглед	24
Пре него што изађеш	27
Мансарда	29
Плимни талас	31
Моцарт у кугли	34
Уживајући у лепом времену	36
Аура	38
Платно	40
Рикша	42
Ваздух ветар сузе	44
Нитролингвал	47
Портал	50
Paso doble	52
Метафора	53

Непознати мајстори	55
Краљевска бронза	57
Dulce caravela	59
Дрво живота	61
Јувелир	62
Празник	64
Маказе	66
Хватач	68
Атлас	71
Читање	73
Ако у рукама	74
Извршитељ	76
И већ је	79
Трг трна	81
Провалник	83
Торнадо	86
Апартман туге	87
Октобар	89
Играч	90
Снег у Сан Себастијану	92
Шишарка	95
За добрих дана	98
Нижи богови	99
Посластичарница у Нушићевој	101
Краљица игле	102
Ноћни лет	104
Филм у два	106
Шта сам радила	109
Киша против ветра	112
Коњици	115
Плави снег	117

Тања Крагујевић
ПЛАВИ СНЕГ

*

Издавач

Књижевна општина Вршац
26300 Вршац, Стеријина 34

*

Књигу препоручује

Ненад Шапоња

*

На корици

Georgia O'Keeffe

Abstraction White Rose, 1927.

*

Припрема

Марија Добрић

*

Штампа

Жиг, Београд

Штампање ове књиге суфинансирани су
Скупштина општине Вршац
и
Секретаријат за образовање и културу Војводине

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

КРАГУЈЕВИЋ, Тања

Плави снег / Тања Крагујевић -
Вршац : Књижевна општина Вршац,
2008 (Београд : Жиг). - 98 стр. ;
21 см. - (Библиотека КОВ)

Тираж 500.

ISBN

COBISS.SR - ID